

a Innoc. P. i. epist. i.
ad Decent. Eugub.

b Sulp. Seuer. lib. 2.
hist. Eccles.

X.
ITALIA ET GAL-
LIA EX ROMANO
PATRIARCHATU.

c Liberius apud
Socr. lib. 4. c. 11.
Λιβέριος ἐπισκοπος
Ἰταλίας.

d Zosim. epist. 5.

Planè fatendum est Italiam, Gallias, Hispanias, Africam, Insulasque interjacentes intra fines Patriarchatus Occidentalis seu Romani fuisse. Cuinam id dubium esse poterit, si Innocentium primum ad Decentium Eugubinum scribentem audiat, nullum instituisse Ecclesias in iis regionibus, nisi eos quos princeps Apostolorum Petrus aut eius successores constituerunt Sacerdotes. Huius verba ^a sunt. [Quis enim nesciat, aut non aduertat id quod à Principe Apostolorum Petro Romanæ Ecclesiæ traditum est, ac nunc vsque custoditur, ab omnibus debere seruari, nec superinduci aut introduci aliquid, quod auctoritatem non habeat, aut accipere aliunde videatur exemplum: præsertim cum sit manifestum in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam atque Siciliam Insulasque interjacentes nullum instituisse Ecclesias, nisi eos quos Venerabilis Apostolus Petrus, aut eius successores constituerunt Sacerdotes? Aut legant, si in iis prouinciis alius Apostolorum inuenitur aut legitur docuisse. Quod si non legunt, quia nusquam inueniunt, oportet eos hoc sequi, quod Ecclesia Romana custodit, à qua eos principium accepisse non dubium est: ne dum peregrinis assertionibus student, caput institutionum videantur omittere.] Quid clarius? At cum ad hos Ecclesiæ iure pertinere censerentur à quibus primò institutæ fuerant: ideoque Cyprij ab auctoritate Patriarchæ Antiocheni se immunes esse probare volentes, hac ratione vsi sint, quod à sancto Barnaba Apostolo, non autem à Diuo Petro, aut eius successore Patriarcha Antiocheno, fidem accepissent: haud dubius infero hæc diœceses ad Patriarchatum Romanum iure spectasse. Subiungam ex ^b Sulpitij Seueri historia Ecclesiastica, vbi de Concilio Ariminensi scribit, Occidentales Episcopos Illyricum, Italiam, Africam, Hispaniam & Gallias obtinuisse: [Ita missis, inquit, & per Illyricum, Italiam, Africam, Hispanias, Galliasque Magistris Officialibus, acciti ac coacti quadringenti & aliquanto amplius Occidentales Episcopi Ariminum conuenere.] Nec non repetam ex D. Augustino libro contra Iulianum nunc citato earumdem diœceseon Episcopos Occidentalibus annumerari. Ac licet vix vllum reperiri posse mihi persuadeam, qui talis auctoritatis testibus auditis, de hac veritate licet certissima dubitare audeat, eam tamen innumeris actibus Romanorum Pontificum, quasi tot demonstratiuis iurisdictionis Patriarchalis, quam in singulis hæc diœcesibus exercuerunt, argumentis, facillime probabo per inductionem. Etenim ad quid Liberius dicitur Episcopus Italiæ ^c apud Socratem, nisi quia penes Romanum Pontificem erat rerum Ecclesiasticarum, quibus aliquid inerat momenti, per illam administratio? Et quis apud summorum Pontificum Epistolas non obseruauit, nullam hos maiorem sollicitudinem habuisse, quam Ecclesiarum ac Episcoporum Italiæ? Vnde nec in hac veritate probanda immorabimur. Sed vt de aliis regionibus dicamus, ac primum de Gallia; clarè patet apud ^d Zosimum in epistolis, hunc sibi istius diœcesis maiora negotia reseruasse, dum ait: [Ad Arelatenfis Antistitis notitiam, si quod illic negotium emerferit, referri censuimus; nisi magnitudo causæ etiā nostrum requirat examen.] Sed quibus ignotum est huius sedis Episcopos Vicarios fuisse Romanorum Pontificū per Gallias à tempore Zosimi Papæ ad Gregorium magnum vsque? Hinc est, quod Pelagius